

Sygn. akt II 1 Co 1038/14

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi, Sekcja Egzekucyjna w II Wydziale Cywilnym,

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Dorota Drab

Protokolant: sekr. sąd. Małgorzata Golisz

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2016 roku w Łodzi

na posiedzeniu jawnym

sprawy egzekucyjnej z wniosku uprawnionych (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. i N. (...). a.s. z siedzibą w O.

z udziałem obowiązanych P. G. i M. T.

o egzekucję w trybie (...) kpc

postanowił

1. wymierzyć solidarnie P. G. i M. T. prowadzącym działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą Ośrodek (...) Spółka cywilna P. G. i M. T. grzywnę w wysokości 2 000 zł (dwa tysiące) złotych z zamianą na dwa dni aresztu dla każdego z obowiązanych w razie niezapłacenia grzywny;

2. zasądzić solidarnie od P. G. i M. T. solidarnie na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. i N. (...). a.s. z siedzibą w O. kwotę 117 zł (sto siedemnaście) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygn. akt II 1 Co 1038/14

UZASADNIENIE

do postanowienia z dnia 24 maja 2016 roku

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. i N. (...). a.s.

z siedzibą w O. w dniu 23 stycznia 2014 roku wnieśli o wykonanie tytułu zabezpieczenia w postaci postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia

8 maja 2013 roku, wydanego w sprawie o sygn. akt IX GCo 31/13, poprzez nałożenie na obowiązanych P. G. i M. T., prowadzących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod firmą Ośrodek (...) s.c. P. G., M. T. w Ł. grzywny w trybie art. 1051 § 1 k.p.c. w wysokości 10.000 zł oraz o wyegzekwowanie kosztów postępowania zabezpieczającego, w tym kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu zabezpieczającym.

W opisanym powyżej tytule zabezpieczenia w pkt I. ppkt 1., tj. w zakresie

w jakim nadano tytułowi klauzulę wykonalności, stwierdzono solidarny zakaz obowiązanych wprowadzania do obrotu oraz wszelkiej reklamy preparatu wzmacniającego tkanki stawów z wykorzystaniem nazwy „F. d.” użytej

w jakiegokolwiek postaci, konfiguracji lub formie – do czasu prawomocnego zakończenia postępowania rozpoznawczego w sprawie o zaniechanie niedozwolonych działań wynikających z nieuczciwej konkurencji. W uzasadnieniu wniosku uprawnieni podnieśli, iż obowiązani nie stosują się do prawomocnego postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia, nadal bowiem liczne sklepy internetowe, takie jak s., s. m., k., k., oferują preparat

produkowany przez obowiązyanych pod nazwą „F. d.”, a ponadto preparat jest dostępny w punktach sprzedaży bezpośredniej. Co więcej, obowiązyani pomimo zakazu reklamy preparatu wzmacniającego tkanki stawów z wykorzystaniem nazwy „F. d.”, reklamują produkt o nazwie „F. d.”.

(wniosek k. 2 przekazanych według właściwości rzeczowej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi J. B. akt egzekucyjnych o sygn. Km 78/14; wniosek k. 2-5 przyłączonych akt o sygn. II 1 Co 4722/14)

W dalszych pismach procesowych: z dnia 16 lipca 2014 roku, 15 grudnia 2014 roku, 9 listopada 2015 oraz na posiedzeniu w dniu 16 grudnia 2014 roku i w dniu 18 maja 2016 roku uprawnieni podtrzymali stanowisko zawarte we wniosku.

(pismo k. 77-81 akt II 1 Co 4722/14; pismo k. 154-157 akt II 1 Co 4722/14; k. 61-64 akt II 1 Co 1038/14; protokół posiedzenia z dnia 16 grudnia 2014 roku k. 201-204 akt II 1 Co 4722/14; protokół posiedzenia z dnia 18 maja 2016 roku k. 116-117 akt II 1 Co 1038/14)

W dniu 17 maja 2014 roku, w odpowiedzi na wniosek, obowiązyani wnieśli o jego oddalenie i nienakładanie na nich grzywny, zaprzeczając twierdzeniom uprawnionych jakoby dopuścili się naruszenia obowiązków wskazanych w postanowieniu o udzieleniu zabezpieczenia. Żądanie nałożenia grzywny w maksymalnej wysokości obowiązyani uznali za całkowicie niewspółmierne do zaistniałego stanu faktycznego. Obowiązyani oświadczyli, iż obecnie produkcja i faktyczna sprzedaż preparatu zostały zaprzestane, a możliwość kupienia go w pojedynczych sklepach wynika z faktu, że posiadają go jeszcze na składzie przedsiębiorcy prowadzący dalszą odsprzedaż preparatu podkreślając przy tym, iż nie odpowiadają za działania innych podmiotów, które już nabyły od obowiązyanych produkty, gdyż ich obowiązkiem nie był odkup już sprzedanych towarów. Obowiązyani wskazali również, iż zaprzestali reklamowania i oznakowywania swoich towarów oznaczeniem „F. d.” i wprowadzania do obrotu preparatu oznaczonego tą nazwą, gdyż komornik sądowy dokonał w ich przedsiębiorstwie zajęcia wszystkich etykiet ze sporną nazwą, a nowa, zmieniona etykieta zawiera jedynie nazwę (...) (elastyczny) i „d.” (napój). Odnosząc się do zarzutu naruszenia zakazu zaniechania reklamy, obowiązyani stwierdzili, iż z uwagi na długoterminowość wiążącej ich z wydawcą magazynu (...) umowy umknęło ich uwadze, że pomiędzy wieloma produktami w tej reklamie znajdował się wizerunek preparatu „F. d.”, zarazem zaznaczyli, że zdjęcie towaru jest bardzo małych rozmiarów. Publikacja w magazynie stanowi jedynie drobny przypadek przeoczenia, który – według oświadczenia obowiązyanych – już się nie powtórzy.

(odpowiedź na wniosek k. 53-56 akt II 1 Co 4722/14; wydruk zdjęcia etykiety preparatu o nazwie „F. drink” M. k. 60 akt II 1 Co 4722/14)

Na terminie posiedzenia w dniu 16 grudnia 2014 roku pełnomocnik obowiązyanych podniósł, iż uprawnieni nie wykazali, aby obowiązyani w chwili obecnej zachowywali się wbrew postanowieniu o zabezpieczeniu.

(protokół posiedzenia z dnia 16 grudnia 2014 roku k. 201 akt II 1 Co 4722/14)

W piśmie procesowym z dnia 23 grudnia 2014 roku obowiązyani ponownie wnieśli o oddalenie wniosku o nałożenie grzywny, wskazując, iż dowody przedstawione przez stronę przeciwną na rozprawie w dniu 16 grudnia 2014 roku nie dają podstaw do uznania, że spełnione zostały przesłanki z art. 1051 k.p.c. Obowiązyani podkreślili, iż zaprzestali znakowania swoich towarów sporną nazwą, zastępując ją neutralną „F. d.”, eliminując stare etykiety. Zwrócili również uwagę na błędne posługiwanie się przez uprawnionych pojęciem „termin przydatności do spożycia”, które w sposób zasadniczy różni się od pojęcia „daty minimalnej trwałości”, oraz zaprzeczyli, aby okres ten wynosił wskazywane przez uprawnionych 18 miesięcy, podnosząc w tej kwestii, iż o dacie trwałości produktów z zawartością składników

mikrobiologicznych każdorazowo decyduje sam producent w oparciu o swoją wiedzę, użyte surowce oraz wyniki ich badań. Obowiązani stanowczo wskazali, iż data minimalnej trwałości w przypadku produktu „F. d.” wynosił od 18 do 36 miesięcy w zależności od wyprodukowanej partii.

(pismo k. 205-207 akt II 1 Co 4722/14)

Na terminie posiedzenia w dniu 18 maja 2016 roku pełnomocnik obowiązanych oświadczył, iż obecnie obowiązani nie naruszają zakazu wynikającego z tytułu zabezpieczenia, przyznał natomiast, iż jakieś drobne naruszenie mogło mieć miejsce w 2014 roku. W konsekwencji wniósł o oddalenie wniosku, natomiast w razie jego uwzględnienia, o wymierzenie grzywny w jak najniższej wysokości, ponieważ ukaranie nie spełni już żadnego celu.

(protokół z dnia 18 maja 2016 roku k. 116-117 akt II 1 Co 1038/14)

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

N. (...) a.s. z siedzibą w O. jest producentem wyrobu wzmacniającego stawy pod nazwą „F. d.”, a (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. dystrybutorem na rynek polski tego produktu. Uprawnionemu N. (...) a.s. z siedzibą w O. przysługuje wyłączne prawo ochronne na znak towarowy (...).

(okoliczność bezsporna; wniosek k. 2 przekazanych według właściwości rzeczowej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi J. B. akt egzekucyjnych o sygn. Km 78/14)

P. G. i M. T., prowadzący działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod firmą Ośrodek (...) s.c. P. G., M. T. w Ł., zgodnie z przedłożonym do akt tytułem zabezpieczenia, zobowiązani są do zaniechania wprowadzania do obrotu oraz wszelkiej reklamy preparatu wzmacniającego tkanki stawów z wykorzystaniem nazwy „F. d.” użytej w jakiegokolwiek postaci, konfiguracji lub formie – do czasu prawomocnego zakończenia postępowania rozpoznawczego w sprawie o zaniechanie niedozwolonych działań wynikających z nieuczciwej konkurencji, które toczy się przed Sądem Okręgowym w Krakowie w sprawie o sygn. akt IX GC 185/14. Klauzulę na tytuł – postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 8 maja 2013 roku – w powyższym zakresie nadano w dniu 2 stycznia 2014 roku mocą postanowienia Sądu Apelacyjnego w K. z dnia 18 grudnia 2013 roku wydanego w sprawie o sygn. akt I Acz 2286/13.

(tytuł zabezpieczenia w aktach egzekucyjnych o sygn. Km 78/14)

Postępowanie w sprawie o sygn. akt IX GC 185/14 przed Sądem Okręgowym w K. o zaniechanie niedozwolonych działań wynikających z nieuczciwej konkurencji pozostaje w toku.

(oświadczenie pełnomocnika uprawnionych k. 116 akt II 1 Co 1038/14)

Wniosek jako zasadny podlega uwzględnieniu.

Zgodnie z art. 1051 § 1 zd. 1 k.p.c. jeżeli dłużnik ma obowiązek zaniechać pewnej czynności, sąd, na wniosek wierzyciela, stwierdziwszy, że dłużnik działał wbrew swojemu obowiązkowi, nałoży na niego grzywnę.

Opisany powyżej sposób egzekucji ma na celu realizację tytułu – w niniejszej sprawie postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia roszczeń uprawnionych wynikających z praw autorskich i pokrewnych oraz praw własności przemysłowej – obligującego obowiązanych do zaniechania pewnych czynności. Grzywna jest tu środkiem przymusu nakładanym na obowiązanego (dłużnika) po stwierdzeniu, że działał on niezgodnie ze stwierdzonym obowiązkiem, w celu wymuszenia na nim w przyszłości zachowań zgodnych z tytułem.

Kluczowe znaczenie na gruncie niniejszej sprawy miało zatem ustalenie momentu, od którego można z całą pewnością stwierdzić, że działanie obowiązanych polegające na wprowadzaniu do obrotu oraz reklamowaniu preparatu „F. d.” stanowiło naruszenie orzeczonego wobec nich zakazu.

Co oczywiste, zakaz ten obowiązani mogli naruszyć dopiero od chwili dowiedzenia się o ciążyącym na nich zakazie (obowiązku zaniechania), stwierdzonym tytułem zabezpieczenia. Sąd przyjął, iż chwilą tą jest data wniesienia przez obowiązanych zażalenia na postanowienie o udzieleniu zabezpieczenia, tj. 5 czerwca 2013 roku, zgodnie z prezentatą Sądu Okręgowego w Krakowie umieszczoną na zażaleniu opatrzonym datą 28 maja 2013 roku (zażalenie k. 23). Zgodnie bowiem z art. 81 § 2 pkt 2 k.c. czynność prawna ma datę pewną w razie umieszczenia na obejmującym czynność dokumencie wzmianki przez organ państwowy – od daty wzmianki.

Wobec powyższego, nie ma znaczenia dla stwierdzenia naruszenia przez P. G. i M. T. obowiązku zaniechania podnoszona przez uprawnionych okoliczność wytwarzania, oferowania, wprowadzania do obrotu oraz reklamowania przez obowiązanych przedmiotowego produktu w okresie od grudnia 2012 roku do dnia 4 czerwca 2013 roku. Zarazem w toku pozostaje postępowanie w sprawie o sygn. akt IX GC 185/14 przed Sądem Okręgowym w K. o zaniechanie niedozwolonych działań wynikających z nieuczciwej konkurencji, tym samym nie można w niniejszej sprawie mówić o końcowej dacie wyznaczającej odpowiedzialność obowiązanych za naruszenia ich obowiązków stwierdzonych w tytule zabezpieczenia. Dopiero prawomocne zakończenie tego postępowania spowoduje upadek tytułu zabezpieczenia.

I tak, w sprawie nie wykazano, że obowiązani złamali zakaz wprowadzania do obrotu we wskazanym powyżej okresie produktu „F. d.”, oferując go do sprzedaży na swojej stronie internetowej www.m. czy w sprzedaży bezpośredniej (ofercie stacjonarnej).

Zarazem, twierdzenia uprawnionych o **dalszym wprowadzaniu** przez obowiązanych do obrotu preparatu „F. d.” Sąd uznał za niewystarczające dla poczynienia tego typu ustaleń. Sąd odmiennie od uprawnionych ocenił przedłożone przez nich dowody w postaci paragonów fiskalnych i rachunków oraz wyciągnął inne wnioski z okazanych na posiedzeniach jawnych etykiet z datami przydatności do spożycia produktu. Samo twierdzenie strony nie jest dowodem,

a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą. W tym zakresie wnioskodawcy nie podołali ciężarowi udowodnienia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Przykładowo, paragon fiskalny z dnia 19 grudnia 2013 roku czy z dnia 15 lipca 2014 roku, w uznaniu Sądu, dowodzi jedynie zakupu w tej dacie produktu w sklepie (...).H.U. G. w K. prowadzonym przez J. G. (k. 37 i 108 akt II 1 Co 4722/14).

Potrzeba ustalenia, czy w niniejszej sprawie naruszono zakaz wprowadzania spornego produktu do obrotu, wymaga posłużenia się definicją legalną pojęcia „wprowadzenie do obrotu”, przyjętą w art. 305 ust. 1 ustawy z 30 czerwca 2000 roku Prawo własności przemysłowej, zgodnie z którą wprowadzeniem do obrotu jest przekazanie przez producenta lub importera po raz pierwszy do obrotu towarów oznaczonych podrobionym znakiem towarowym. W tym stanie rzeczy, oferowane obecnie w sprzedaży internetowej przez innych sprzedawców towary wprowadzone przez obowiązanych do obrotu przed datą 5 czerwca 2013 roku, nie stanowią o złamaniu przez nich zakazu. Stąd też podnoszona przez pełnomocnika uprawnionych na posiedzeniu w dniu 18 maja 2016 roku dostępność produktu „F. d.” M. w porównywarkach cenowych www.c.

i www.s., bądź w sklepach internetowych s., s. m., k., k., sklep (...), d. f., b., m., (...), a. z., i. m., które nie należą do obowiązanych (takiej okoliczności bowiem nie dowiedziono), nie oznacza, że obowiązani nadal wprowadzają do obrotu towar. Pełnomocnik wnioskodawców sama zresztą przyznała, że obowiązani nie mają wpływu na dalszy obrót towaru. Serwisy porównywarkowe typu c., s. czy n. są to wyszukiwarki, które pozwalają na porównanie cen produktu w różnych sklepach i wybór najkorzystniejszej oferty cenowej. Wyszukują one wszystkie dostępne sklepy z poszukiwanym produktem, nie oferują natomiast, wbrew twierdzeniom uprawnionych, sprzedaży tych towarów. Obowiązani nie mają przecież wpływu na to, czy uprzednio nabyte od nich towary, aktualnie zaś odsprzedawane przez inne podmioty w ich sklepach internetowych, pokazywane są w wyszukiwarkach cenowych.

W uznaniu Sądu, przedstawione na posiedzeniu jawnym w dniu 16 grudnia 2014 roku paragony zakupu spornego suplementu dokonanego na p. a. w dniu 23 listopada 2014 roku i dniu 26 listopada 2014 roku,

w sklepie nienależącym do obowiążanych, nie dowodzą, że produkt ten został wprowadzony do obrotu przez obowiążanych po dacie 5 czerwca 2013 roku.

Nie wyjaśnia tej niepewności również widniejąca na puszcze data przydatności do spożycia 24 sierpnia 2015 roku oraz 30 maja 2014 roku, uprawnieni nie wykazali bowiem jaki jest termin ważności w przypadku tego produktu spożywczego.

Z tego względu dowody te jako nieprzydatne do ustalenia istotnych okoliczności sprawy zostały pominięte. Wskazać w tym miejscu należy, abstrahując od konieczności rozróżnienia znaczenia terminów „data przydatności do spożycia” i „data minimalnej trwałości”, na błędny sposób wyliczenia daty przez pełnomocnika uprawnionych, która raz liczyła ten okres – co oczywiście nieprawidłowo – od daty zakupu (protokół k. 203), kolejny raz już od daty produkcji (pismo procesowe z dnia 15 grudnia 2014 roku k. 156 akt II 1 Co 4722/14). Po drugie, twierdzenie, że wynosi on rok, maksymalnie półtora, nie jest przekonujące. Tak duża rozbieżność terminów świadczy o braku dostatecznego rozeznania i wiedzy pełnomocnika uprawnionych w tym przedmiocie. Ponadto, pełnomocnik na posiedzeniu w dniu 16 grudnia 2014 roku oświadczyła, iż zgodnie z jej obliczeniami, produkty te (zamówione na p. a. w dniu 23 listopada 2014 roku i dniu 26 listopada 2014 roku) zostały wprowadzone do obrotu w grudniu 2012 roku, jak natomiast wskazano powyżej wprowadzenie produktu do obrotu w tej dacie z całą pewnością nie stanowi o złamaniu przez obowiążanych zakazu polegającego na wprowadzeniu produktu do obrotu, stwierdzonego w tytule zabezpieczenia. Na przedstawionych wydrukach komputerowych zdjęć etykiet w języku angielskim (k. 130, 132) brak daty produkcji i okresu, w jakim produkt ten pozostaje zdatny do spożycia.

Reasumując, uprawnieni nie wykazali, iż sprzedaż przez obowiążanych preparatu nie została zaprzestana. Pośród wielu przedłożonych wydruków różnych stron internetowych, na których oferowany jest sporny towar, nie widnieje strona firmy (...). Na posiedzeniu w dniu 16 grudnia 2014 roku pełnomocnik uprawnionych sama zresztą wyjaśniła, że ani ona, ani nikt z jej pracowników nie zakupił preparatu (...) D. bezpośrednio w firmie (...).

Sąd doszedł natomiast do przekonania, że obowiążani P. G.

i M. T. w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej Ośrodek (...) s.c. P. G., M. T. w Ł. działali wbrew stwierdzonemu w tytule zabezpieczenia **zakazowi reklamy** preparatu z wykorzystaniem nazwy „F. d.”, czego dowodem jest przedstawiony przez uprawnionych wydruk reklamy znajdującej się na stronie internetowej spółki cywilnej obowiążanych (k. 29 i 30). Ponadto reklamy produktu obowiążanych „F. d.” ukazały się w dwóch wydaniach „(...)”, tj. w nr 11 (139) z listopada 2013 roku i nr 12 (140) z grudnia 2013 roku oraz w dwóch wydaniach nr 1 (141) ze stycznia 2014 roku i 4 (144) z kwietnia 2014 roku. Sami obowiążani nie zaprzeczają zresztą temu, tłumacząc to wiążącą ich długoterminową umową

z wydawcą magazynu „(...)”, złamanie zakazu nazywając drobnym przeoczeniem (okoliczność bezsporna; k. 32-33 akt II 1 Co 4722/14, k. 35-36 akt II 1 Co 4722/14; k. 84-85 akt II 1 Co 4722/14, k. 127 akt II 1 Co 4722/14). Sąd nie posiada natomiast wiedzy czy w wydaniu nr 3 (143) z marca 2014 roku widnieje reklama produktu obowiążanych z tego względu, iż przedłożono jedynie okładkę numeru wydania (k. 88 akt II 1 Co 4722/14).

W konsekwencji ustalenia, że w czasie obowiążywania zakazu (od dnia 5 czerwca 2013 roku do dnia dzisiejszego) obowiążani nie powstrzymali się od reklamowania produktu wniosek złożony przez uprawnionych okazał się w tym zakresie uzasadniony, wobec czego Sąd postanowił wymierzyć solidarnie P. G. i M. T. prowadzącym działalność gospodarczą

w formie spółki cywilnej pod nazwą Ośrodek (...) s.c. P. G. i M. T. grzywnę w wysokości 2.000 zł.

Sąd nie przychylił się do wniosku uprawnionych o wymierzenie grzywny

w maksymalnej wysokości wynikającej z art. 1052 zd. 1 k.p.c., tj. w kwocie 10.000 zł. Grzywna w wymierzonej wysokości, w ocenie Sądu, pozwoli spełnić podstawowy cel właściwy dla środków przymusu, jakim jest wymuszenie na dłużniku określonego działania bądź zaniechania. Gdyby założenie to okazało się błędne, obowiążani muszą liczyć się z zagrożeniem surowszą grzywną aniżeli wymierzona w niniejszej sprawie. Jak wynika bowiem ze zd. 2 art. 1052 k.p.c., jeżeli wymierzenie grzywny okazało się nieskuteczne, tj. w razie stwierdzenia dalszego niestosowania się przez obowiążanych do obowiązku stwierdzonego tytułem, sąd może wymierzyć ponownie grzywnę. Zarazem, mając na uwadze treść art. 1053 § 1 k.p.c., orzeczono jednocześnie zamianę wymierzonej grzywny na dwa dni aresztu dla każdego

z obowiązanych w razie jej niezapłacenia. Biorąc pod uwagę, że obowiązani prowadzą działalność w formie spółki cywilnej, która nie posiada osobowości prawnej, należało zastosować § 1 powołanego przepisu, zasądzać grzywnę solidarnie od obydwu współników.

Marginalnie odnosząc się do podnoszonej przez pełnomocnika uprawnionych na posiedzeniu w dniu 18 maja 2016 roku okoliczności niezaniechania przez obowiązanych zmiany nazwy preparatu na etykietach preparatu znajdujących się w obrocie w dostępnych komunikatorach, nie są one brane pod uwagę w niniejszym postępowaniu. Należy przypomnieć, że przepis art. 803 k.p.c. określa maksymalny zakres (granice) egzekucji, wyznaczony przez treść tytułu wykonawczego. Wprawdzie to uprawniony jest dysponentem postępowania egzekucyjnego, jednak w swoim żądaniu prowadzenia egzekucji nie może wychodzić poza ramy wyznaczone przez tytuł. Celem egzekucji w trybie art. 1051 k.p.c. jest stwierdzenie czy obowiązani postępują zgodnie z nałożonym na nich, ściśle określonym w tytule, obowiązkiem. Zakaz wynikający z tytułu stanowiącego podstawę egzekucji w niniejszej sprawie dotyczy natomiast jedynie wprowadzania do obrotu i reklamy. Obowiązani nie zostali zobowiązani w tytule zabezpieczenia, w zakresie w jakim jest on opatrzony klauzulą wykonalności, do zmiany nazwy preparatów już znajdujących się w obrocie. Słusznie natomiast uprawnieni zauważyli i podnieśli w piśmie z dnia 15 grudnia 2014 roku, iż oferowany przez obowiązanych na ich stronie internetowej produkt, choć o zmienionej już nazwie F. D., widniejącej na etykiecie, reklamowany jest nadal jako (...), powyżej wizerunku preparatu F. D. widnieje bowiem nazwa (...) (wydruk zrzutu ekranu ze strony obowiązanych z dnia 20 grudnia 2013 roku k. 28 akt II 1 Co 4722/14; wydruk ze strony obowiązanych z dnia 15 grudnia 2014 roku k. 158 akt II 1 Co 4722/14). Powyższe, w ocenie Sądu, stanowi dowód na działanie wbrew zakazowi reklamowania produktu z użyciem nazwy F. d..

Mając na względzie powyższe, Sąd postanowił jak w punkcie 1. sentencji.

O punkcie 2. orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 3 i 4 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, zasądzać solidarnie od obowiązanych P. G. i M. T. na rzecz uprawnionych również solidarnie kwotę 117 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. Na koszty założyły: kwota 40 zł tytułem poniesionej opłaty sądowej od wniosku w wysokości ustalonej na podstawie art. 70 pkt 3 u.k.s.c., opłaty skarbowej od udzielonego przez uprawnionych pełnomocnictwa w kwocie 17 zł ustalona na podstawie art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku

o opłacie skarbowej i części IV załącznika do ustawy oraz kwotę 60 zł tytułem zastępstwa procesowego uprawnionych w postępowaniu przez radcę prawnego, na podstawie § 10 ust. 1 pkt 8 w zw. z § 5 uprzednio obowiązującego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego

z urzędu, zgodnie bowiem z § 21 obowiązującego od dnia 1 stycznia 2016 roku rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku

w sprawie opłat za czynności radców prawnych do spraw wszczętych

i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji.

Z./ Odpis postanowienia doręczyć stronom przez pełnomocników (bez pouczenia).

Dnia 22 czerwca 2016 roku